

ИВАЙЛО ПЕТКОВ
СМЪРТ В КОСМОСА

chitanka.info

Сребристият кораб се откъсна плавно от стартовата площадка, прониза за миг плитката изкуствена атмосфера и увисна над астероида „Давид“. Сетне направи няколко обиколки около огромната скала с диаметър 714 километра и се отправи в открития Космос. Тони Лоу хвърли последен поглед назад към смаляващия се астероид и се отпусна със свито сърце в пилотското кресло. Ръката му придвижи бавно лоста за ускорение в крайно положение и звездолетът като че потръпна, втурна се отчаяно напред със субсветлинна скорост и накара неподвижните звезди да оживеят.

Като оставяха светли дири след себе си, те се вкупчваха пред илюминатора, плъзгаха се от всички страни на кораба и замираха далеч назад, примигвайки смутено в космическата нощ.

Само след час Тони Лоу щеше да кацне върху друг астероид, значително по-малък от неговия, с отвратителна форма и още по-отвратителен собственик, щеше да извади малък лъчев пистолет и да пробие дупка в широките гърди на онзи негодник. Беше обмислил прецизно дори и най-малката подробност и това го караше да не се съмнява в крайния резултат. Със сигурност знаеше, че престъплението няма да бъде разкрито, но въпреки това блудкава смесица от странна обърканост и ужас нахлуваше в гърдите му и го изпълваше целият. Подобно на змийско кълбо в черепа му се бяха оплели нерадостни мисли и всяка от тях водеше безпощадна борба за надмощие, пъстри спомени се търкаляха един подир друг и изчезваха като монети в процепа на игрален автомат. Може би по друг начин щеше да протече животът му, ако кракът на проклетника Виктор не беше стъпил на собствения му астероид. Сигурно и Мария щеше да бъде само негова, но каквото имаше да става — стана, и сега като прокллинаше съдбата, Тони Лоу вихрено се носеше напред. По някое време върху екрана на монитора изплува мъничка точица, която постепенно нарасна и придоби очертанията на праисторическо влечуго — радарите на кораба отразяваха приближаващия се астероид „Варан-IV“.

Тони Лоу се запозна с Мария Границка в Лапития, най-големият град на планетата Цезар 1. Беше накупил хранителни продукти, които не можеше да си произведе сам, резервни части за роботите, апаратура и какво ли още не с парите от продажбата на суровините, извлечани от дълбините на астероида му. Поради претоварения трафик на

космодрума не можа да излети веднага и се запъти безцелно по една от крайните улички на мегаполиса.

Свечеряваше се, по това време музеите затваряха вратите си, а отвратителният оранжев дъжд, който се лееше от сутринта, не подтикваше към разходка в парка. Докато Тони Лоу се чудеше къде де се дене, краката му сами го доведоха до прага на „Последният динозавър“. „Какво пък толкова — помисли си Тони, — защо да не вляза вътре и да му хапна набързо?“ Като истински самотник той не обичаше да посещава подобни заведения, защото го дразнеха тютюневият дим и високият говор, безкрайните хвалби на планетните неудачници и бясната музика, която се изливаше от гърлата на инструментите. Сега нямаше друг избор, затова отвори вратата, пристъпи прага и „Последният динозавър“ го глътна.

Тони се огледа за свободно място, после се настани скромно в един от ъглите на кръчмата и зачака. Срещу него веднага се запъти висока, стройна сервитьорка с късо подстригани, кестеняви коси и пронизващи зелени очи и го запита с топъл гръден глас:

— Какво ще желаете, любезни посетителю?

През вълните тютюнев дим до Тони Лоу долетя лек мирис на скъп парфюм, завъртя се около него и го разтърси с нежните си ръце. Тони смутено наведе очи и измърмори:

— Ами... една от онези гозби — агнешко печено с много лук, парче торта „Добрата стара Земя“ и ако може нещо за пиене, но безалкохолно.

Сервитьорката му се усмихна, кимна с глава и се отдалечи с грациозна походка, която накара Тони Лоу да зяпа глупашки подире ѝ и с безчувствени пръсти да се опитва да разкопчае горното копче на ризата си. Когато се завърна с исканите ястия, Тони беше прехвърлил стотици диалози в главата си, без нита един да му хареса. Съвсем неочаквано за самия себе си се чу да казва:

— Бих ли могъл да Ви предложа нещо за пиене, ако това не Ви обижда?

Сервитьорката го погледна.

— Благодаря, ще се възползвам от поканата — отвърна тя благосклонно и после добави — след като понамалее работата.

Тони Лоу облиза сухите си устни и незнаейки какво да прави понататък се нахвърли стръвно върху агнешкото печено. Тъкмо се беше

приготвил да атакува последното късче месо, което балансираше отчаяно върху ръба на чинията, когато зеленооката сервитьорка се зададе срещу него, приближи го и зачака да я покани. Тони не можа да повярва на очите си, сетне скочи и несръчно ѝ предложи да седне.

— Благодаря, господине — каза сервитьорката, отпусна се върху неудобния стол и положи на масата пред себе си чаша, в която се люлееше най-скъпата течност в заведението.

Посетителят срещу нея се чудеше къде да дение ръцете си.

— Наричам се Тони Лоу — изговори той с необичайно пресипнал глас.

— Мария Границка — представи се и зеленооката. — Не сте от постоянните посетители тук.

— Не съм — призна си Тони и придърпа стола към себе си. — Посещавам Лапития един път на няколко месеца, доставям титан и иридий. Живея в астероидния пояс.

Погледът му следеше скришом късчето агнешко. След кратко колебание и по закона за всеобщата гадост, то се наклони и падна извън чинията.

— И аз не съм коренен жител на Цезар 1 — въздъхна Мария. — От съзвездието Кентавър съм, пристигнах в Лапития преди две години. Дотук ми стигнаха парите — разпери сервитьорката ръце и отклони тактично погледа си от посетителя, който се опитваше незабелязано да направи параван с вилицата си пред късчето агнешко. — Казват, че на планетата Центурион човек все още можел да си намери подходяща работа — допълни тя.

Копнежът ѝ по далечната планета беше толкова голям, че всяка събота в 9 часа сутринта Мария се отправяше към космодрума в Лапития. Оттам излиташе звездният кръстосвач „Пулсиращо сърце“ и се отправяше към Центурион. Мария мълчаливо наблюдаваше старта на огромния кораб, а после с натежали крака се връщаше обратно.

— Да-а, разрасна се човешкото племе — гласът на Тони Лоу я върна в „Последният динозавър“. — Трудно вече се намира работа за всекиго. А и онези все по-често измъкват парчето хляб под носа ни.

„Онези“ бяха две същества от смрадливата планета Сезул, които седяха на съседната маса обвити в зловонни изпарения и ревяха пресипнало. Техните възможности десетократно надвишаваха човешките. Те реагираха само на много силни звукови дразнения —

над 90 децибела от областта на говорните честоти и затова Тони съвсем свободно и доста нелюбезно се изказа по техен адрес.

— А как я карате там сред звездите? Не Ви ли е скучно? — попита Мария, докато дългите ѝ пръсти галеха бавно кристалната чаша. Беше се убедила, че посетителят срещу нея е самотник като астероида си. Омазан костюм, захабена риза, разпиляна дълга коса, никакъв пръстен и може би... много пари.

— Не остава много време за скука — усмихна се Тони. — Денем съм при роботите в рудника, вечер край холовизора. В неделя човъркам по кораба — правя му едно приспособленище.

— Никога не съм стъпвала на астероид, виждала съм ги отдалече, приличат ми на ковчези — каза Мария.

— Позволете ми да не се съглася, госпожице, не всички изглеждат мъртви, само онези, които са без изкуствена атмосфера — отвърна ѝ Тони.

В погледа му се появи уплаха, Мария се беше надигнала от стола и се отправи към бара. Отдъхна си, когато я видя да се завръща с две чаши. Тони погледна към искрящата течност, в която се гонеха всички цветове на дъгата и след кратко колебание приближи своята чаша до устните си.

Към полунощ „Последният динозавър“ го изплю с омекнали крака и олекнали джобове и го изпрати с насмешлив поглед по пътя към космодрума. Докато Тони Лоу ситнеше към реката и отчаяно се молеше да не го спипа космическата полиция, Мария Границка приключи касата, съблече престилката и се изкачи на втория етаж над кръчмата, където имаше мъничка стая. В момента, в който тя заспиваше уморена и безпаметна, забравила всичко на света, една огнена капка се откъсна от космодрума в Лапития и се понесе нагоре към звездите, а устните на щастливия пилот повтаряха тихо: „Мария, Мария, Мария...“

Два месеца по-късно совалката на Тони Лоу се плъзна безшумно върху ракетната площадка на астероида „Давид“ и замря в края на пистата, където бяха строени две редици работи, подобно на почетна рота. От совалката излезе собственикът ѝ, гордо изпъчен, стиснал здраво брачно свидетелство в ръка, след него върху твърдата скала стъпи и Мария Границка. От роботите се отдалечи старият андроид Гого и когато наближи Мария, се скърши нескопосано в кръста, за да ѝ

целуне ръка. Изкуствените му стави изскърцаха ревматично, един от роботите от първата редица се изсмя неприлично, но получи ритник в металния прасец от стоящия зад него и остана с отворена уста.

Измъчена усмивка се появи върху устните на Тони Лоу при този спомен и бързо застина, крайната точка на пътуването му бързо нарастваше върху екрана и пилотът запрати светкавично миналото по дяволите. Започна постепенно да намалява скоростта на кораба и когато наближи съвсем „Варан-IV“, я приведе в съответствие с неговата скорост на въртене. За кой ли път попипа джоба на якето си, за да се увери, че пистолетът е вътре и съсредоточи вниманието си върху приземяването. Докато крачеше по повърхността на астероида си мислеше, че все още има надежда да оправи отношенията си с Мария. Забеляза Виктор да се върти около генераторите за въздух и се насочи към него.

— Добра среща, Тони — обади се Виктор. — Какво те води насам?

Тони Лоу не отвърна на поздрава му.

— Много станаха маймуните на клона, Виктор — започна той без предисловия. — Търпението ми се изчерпа! Дошъл съм да ти кажа, че трябва да оставиш Мария на мира.

Веждите на Виктор подскочиха учудено нагоре. Изявлението на Тони Лоу го смая повече, отколкото появата му.

— Коя Мария имаш предвид? — попита той.

— Госпожа Лоу, бившата Мария Границка — отрони през зъби съпругът ѝ.

— Човече, ти май съвсем си изкукуруигал — рече Виктор. — Посещавал съм астероида ти три пъти, с госпожа Лоу съм разговарял само в твое присъствие. Какво, по дяволите, ти става, та си се друсал четири часа дотук, само за да ми наприказваш подобни дивотии?

По кожата на Тони Лоу попълниха мравки. Резкият тон на думите на Виктор го вбеси, октоподът на афекта се настани в мозъка му и протегна пипалата си към последния неврон на нервната му система. Тони стисна юмруци до побеляване и изчака за момент, докато се овладее.

— Ще ти разкажа една кратка история, Виктор — започна той — а ти ще се опиташ да познаеш защо съм се друсал дотук.

Имало един самотен астероидовладелец, който се оженил набързо за красива и непозната жена. Работите между тях вървели горе-долу нормално през първите шест месеца — той блъскал като луд в мините, летял често до Лапития с рудата, а тя поддържала домакинството. Така я карали до момента, в който след завръщането си от Цезар 1, астероидовладелецът открил следи върху пистата си от чужд кораб. Жена му не казала нищо за посещението, мълчала си, мъжът също го преглътнал мълчаливо.

При следващото му отсъствие всичко се повторило отново.

Съвсем „случайно“ всички работи били в мините, а андроидът бил изпратен безцелно на другия край на астероида. Никой нищо не забелязал.

Тони Лоу преглътна, пое си дълбоко въздух и продължи:

— Мъжът не могъл да проумее ситуацията. Питал се постоянно от какво е лишена жена му, за да го търси у другия? Накрая решил — може би едно дете ще оправи нещата. Опитал се да обсъди с жена си идеята, но тя я отхвърлила с неприязън и се затворила в себе си. От пясъчния часовник на семейното разбирателство се отронвали последните песъчинки и никой от двамата не намирал сили да го обърне обратно. Все пак мъжът, израснал в каменната пустиня, не мислел да се предава, след поредното посещение на госта събрал част от пепелта, оставена от кораба му и я занесъл на изследване в Лапития. Направили й прецизен анализ, познаваш го, Виктор — атомна абсорбция, и се оказало, че посетителят е имал на борда си двигател „Макс-12“.

— Значи затова си тук — поклати глава Виктор.

— Затова, драги. Направих справка в регистрите, само ти имаш подобна брамка в цялата Галактика.

— И сега какво очакваш от мен? — попита Виктор. — Да се оправдавам, да ти искам прошка?

— Казах го вече — да оставиш Мария на мира — отвърна му Тони.

— Тогава и аз ще ти кажа още един път, между мен и Мария никога нищо не е имало и всичките ти подозрения са нелепи. А сега си върви! — пръстът на Виктор сочеше към приземената ракета.

— Не, преди да съм свършил още нещо! — изрече Тони Лоу и извади пистолета. Насочи го към главата на Виктор и натисна спусъка.

Зарядът обаче премина в празно пространство и се впи в базалтовата скала срещу него, секунда преди това Виктор политна назад и се стовари върху камънака. Лежейки, той замахна с крак и подкоси Тони Лоу, сетне скочи пъргаво като котка и застана в кокуцо-дачи.

За да не се побърка от самота на астероида си, преди десетина години Виктор беше започнал да се занимава с някаква древна форма на психотерапия — шотокан. Накупи си видеокасети, книги, постепенно навлезе в тайните на бойното изкуство и го овладя на прилично ниво. Сега познанието му помогна да отчете кога точно ще започне нападението — секунда преди това зениците на противника му се разшириха. Тони Лоу от своя страна също се надигна бързо, но при падането си беше изпуснал пистолета.

Разчитайки на гигантския си ръст и огромната си сила, той се втурна като бизон напред с протегнати към шията на Виктор мускулести ръце. В съзнанието на Виктор се изниза със страшна сила бърза верига от условни рефлексии — маваша-гери, уширо-гери, дзуки. Десният му крак се вдигна светкавично, описа дъга във въздуха и тежката му обувка се стовари в лявото слепоочие на Тони. С гръб към противника, Виктор продължи контраатаката, този път с левия крак, сетне се обърна и нанесе няколко къси, отсечени удара с ръце в откритата се пред него диафрагма. Ужасен вик „КИ-А-А-А-Й“ отекна в ушите на Тони Лоу, Виктор замахна за последен път се отдръпна. Противникът му се олюля, после рухна по лице и остана неподвижен.

— Да те вземат дяловите, Отело! — рече Виктор задъхан, наведе се и обърна тялото на Тони Лоу по гръб. Пред очите му се разкри ужасна картина, остро парче скала беше посрещнало челото на падналия и бе потъгнало няколко сантиметра навътре.

Виктор изтръпна, защура се отчаяно и безцелно, после пхна ръце под мишниците на мъртвия и го помъкна към приземната ракета.

Половин час по-късно корабът на Тони Лоу се отдели от „Варан-IV“ и взе курс към астероида „Давид“. В случая Виктор не можеше да използва летящия си сандък, напоследък старият му двигател „Макс-12“ кашляше като туберкулозен старец и можеше да го изненада по пътя. Пък и редно беше да върне на вдовицата кораба, от една страна можеше да й потрябва, от друга щеше да послужи като доказателство пред космическата полиция за намеренията на собственика му. Като се ориентира по автопилота за обратния път, Виктор включи

автоматичния режим и придвижи нетърпеливо лоста за ускорение към крайното деление. Внезапно звездите избухнаха пред очите му и се проточиха в светли нишки, върху гърдите му се стовари чудовищно налягане, огромен звяр, който замахна с ноктестата си лапа и го прикова към креслото. От устата и раната на мъртвия бликна кръв и обagri пода на пилотската кабина. Виктор не можеше да предполага нито за присъствието на мощен ускорител на борда на кораба, нито за последиците от бързото му въвеждане в действие. Безпомощно сгърчен в креслото, той се опита да върне лоста обратно, но не успя, протегнатата му ръка замря безсилно на половината път. Върху екрана на монитора две светещи точки се подгониха лудо, корабът послушно се връщаше към мястото, откъдето беше стартирал, сетне всичко се удави в плисъка на експлозията.

След няколко дни телефонът иззвъня в една от стаите, обитавани над „Последният динозавър“. Длъгнест хлапак вдигна слушалката и свирна от учудване, после смачка на топка гумената престилка, с която миеше чиниите долу в кръчмата, и я запрати към ъгъла. Вечерта от космодрума в Лапития се откъсна очукан и ръждясал кораб и се отправи към астероидния пояс. Пилотът весело си тананикаше популярната песничка „Всяка втора жена на света се нарича Мария“ и не обръщаше внимание на уморения двигател „Макс-12“, който мърмореше сърдито, че макар и отписан от всички регистри поради старост е експлоатиран безогледно.

Публикувано във вестник „Нова Орбита“, броеве 41-42/1993 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.